

יש מותרות פרק תשיעי

יבמות

פה

עין משפט
נר מצוה

וכרי לאו דטומאה. דלחין שזה בכל דלחין ישראל מוזהרין שלא ליגע דכתוב (ויקרא כ) אמור אל הכהנים כהנים מוזהרין ולא ישראל: לאו משום דרב יהודה. אלמא אפי' לאו שאין שזה בכל נפקא לן מהתם דנשים חייבות: לא דגמרי מלא יקמו. כלומר מאיש או אשה לא נפקא לן אלא לאו האשה בכל והא דלחין מותרין למטווי ולא בעת אהרן משום דלחין לא מעטו' הוה גמרינן מלא יקמו דמחייב נשים אלאו שאין שזה בכל: איכא דאמרי קימה אינטריך גיס. למיכתב דכלאו שאין שזה בכל נשים מוזהרות ואף ע"ג דמדברי יהודה משתמע שד"ר ליגמר מעמומה דלאו שאין שזה בכל הוא ונשים פטורות: ה"ג כהנים לויס וישראלים מותרין לבא זה בזה לויס וישראלים חללי גירי חרוכי מותרין לבא זה בזה. אבל כהני בחללי וחללי ככהנות לא: אמר ליה רב הונא. בעולם חללי ככהנות שפיר דמי והא דלא תננה משום דהכני בחללי חסורי לאו פסיקא ליה דכל היתא דהני נכסי מהני והני מהני קתני וכו': בני בירי. מקום: כיון דאמר מר. (לעיל דף נה.) כחובתה של יבמה על נכסי בעלה הרשון לית לה מיבם וא"ג: דהא רשון מרשאון לית לה: או דלמא כיון דאי לית לה. ליבמה דעלמא מרשאון כגון דלית ליה נכסים תקיפו לה רבנן משני והא נמי לית לה מרשאון הילכך אית לה מיבם: כחובתה על נכסי בעלה הרשון. אכל יבמות קאי וקתני חס הייתה שניה לבעל אפי' מיבם אין לה ש"מ: כחובתה דליכא דאית לה מיבם. בחמה כלומר בשנין איפשיטא מיחא לישא דברייתא קשוא דקתני אפילו מיבם אין לה ומשמע מדקתני אפי' מכלל דליכא יבמה אחריתי דאית לה כחובה מיבם והא קתני רישא כחובתה על נכסי בעלה הרשון: תקינו לה משני. כדי שלא תהא קלה בשנינו להולילה: מוויי תנאי כחובה ניבנו. שדך כחב לה כחובתה אית תהא יתבא צביתי ומתוהא מנכסי כל ימי מיגר ארנומוך: לאמר מיבם. חס מת ולא גירשה יש לה מוונות כל ימי אלמוותה כשאר אלמנה דמוזני תנאי כחובה והכא ליכא למיגר דלמא תתעבב גביה: וש כהן פירות. שאף על פי שאכל את הפירות כיון דשלא דקין אכלן שהרי לא היה לו בה נישואין מעולם ואף על גב דלמרינן (כתובות עט:) גבי כשרה על פי שאכל את הפירות הוילי הכא קאכסין ליה דמשלם אפי' מה שאכל מנשי שהיא מרגילה לעצירה: ה"ג וכן מלאתה כשהוא פסול ויהא פסולה וכל מקום שהוא פסול ויהא פסולה קנסו אותו רבנן כחובה. והכי פירוש' מפני שהוא פסול דכתיב בצבטו' (מה): הגשש נשים צבטריה פסול (ב) עד שידור הגלה והיא פסולה על ידו: קנסו

ולותה ואכלה מאי. אי לותה ואכלה קודם שפסקו בה כ"ד לא היה הבעל חייב לשלם אפי' לותה כ"ד כדפרש ר"ם בסוף כתובות (דף קז. טו) גבי קדמו כ"ד ופסקו מה שפסקו פסקו והכא מבעיא ליה חס יש למדינת הים ותלוה ותאכל כשאר נשים או לא: א"רמנה ל"ג יש לה פירות. לאביו דאמר בפרק גערה שנתפתחה (שם נל: וס"ג) אלמנה ל"ג נשצית חייב לפדותה דקרינא וזכהנת אהרנתיך למדינתה היו פירות כשמשו דין פירות דהיינו פירוקנה דהו תחת פירות וצטינה דקתני אין לה פירות הוי נמי דין פירות דלס נשצית אינו חייב לפדותה אע"ג דהבעל אוכל פירות כי הוהא דהאשה רבה (לגמין פט.) דתנא נמי אין לה פירות ומוזנות כו' ואמר ענה צירושלמי שאינה יכולה להוליא ממנו הפירות שאכל א"ר חנינא הא דתומא כשאלה עד שלא בא הרשון כו' ולרבא דאמר התם אלמנה ל"ג דליתו חייב לפדותה כהני כ"ר לפרש יש לה פירות דלס נשצית משלם הבעל הפירות שאכל לפדותה בהם אבל מה שפרקונה יתר על דמי פירות שאכל לא יהיב ונשצית אפילו דמי הפירות שאכל לא יהיב ומתוך פירוש הקונטרס משמע שאין לבעל פירות באלמנה כלל ואפילו לא נשצית חייב להחזיר פירות שאכל דפי' יש לה פירות שאף על פי שאכל פירות כיון דשלא דקין אכלן משלם ואליבא דרבא דכתובות פירש כן אך נראה ל"ר"י כמו שפי' דלא משלם בעל אלא פירש פרוקנה כשנשצית וכן פירש הרשב"א:

בלאות פי' בקונטרס במשנתיו גבי שניה דלחין לה בלאות שאם יש לה עדיין בלאות ושקדים מצבדים שהכניסו לו אינה נוטלתן כשיואלה דקנסא קנסו חכמים ואין נראה ל"ר"י דבריהו בוסף בלאות אלמנה יזוונת (כתובות קא.) ויש דרדוקא מה שבלה ואין צעין אין לה אכל מה שצעין שקלה והיכא דלחיירי בלאות שהן עדיין צעין רגיל לפרש בלאותיה קיימין כדאמר התם יזתנה הפסודה בלאותיה קיימין וכן בסוף חף על פי (שם טו:) גבי מורדת אכל ק"ק כיון דקתני באלמנה שיש לה פירות ריעו בלאות כיון דלחיירי בלאות שאין קיימין כדאמר התם (כתובות עט: קא.) עיילא ליה גלימא פירא הוי ומכסי בה ואזיל עד דבג':

ובל פסולה. פי' בקונטרס שהיא פסול שנטא אותה בעצירה כדתן בצבטות (דף מה:) ולא תריייהו בעי אלא חס הוא פסול או היא פסולה קנסו אותו דלא מרגלא ליה כיון דמיפסל צבתי חד מיייהו כדאמר בסמוך ממזרת וצטינה איכא צינייהו ופרין ול"ר"א דאמר הוי זה עבד וממזר הא לא מרגלא ליה והתם בעל לא מיפסיל דהא בישראל לא שייך למימר שיפסל על ידה ואיני נמי לא מיפסלא צבתי דהא מעיקרא מיפסלא וקיימא אלא משום זרע לחוד מנעה ולא מרגלא ליה שיראה להרגילו כיון שזרעו נפסל על ידה נמי לא מיפסלא צבתי דהא מעיקרא מיפסלא וקיימא אלא משום זרע לחוד מנעה ולא מרגלא ליה שיראה להרגילו כיון שזרעו נפסל על ידה

(א) ומיהו קשה דקאמר בעולה ל"ג איכא צינייהו כו' ותמאי מרגלא ליה והא הוא נפסל על ידה שנטא נשים בעצירה ויראה להרגילו ור"ת מפרש דהוא פסול דקאמר לחוד קאי ובפסלות דידה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגלא ליה כדאמרין ולרבי מיהא בן מרש דקאמר אפילו הלך כו' עשהה זונה הא לא מרגלא ליה ויש ספרים דגרסי הוא כשר והיא פסולה וכן בחוספתא דמילתין צ"ב:

א א מיי' פ"ב מהל' אכל
בלכה ו פסג שפין מ
ולחון לה טושי' ויל
ח פ"ג שגט שפין ב
ח ב מיי' פ"ט מהלכות
אסורי ביאה הל' טו
טושי' אה"ע סימן ח
שפין ח

[ג. ד"ה מזנות]

ב ג מיי' שם הלכה טו
טושי' שם פ"ט ב ג :
ד י מיי' פרק ט"ו שם
הלכה ג :
יא ה מיי' פ"ב מהלכות
יבס הלכה ז טושי' ט
שם י"ג קטח טפין ט :

יב ו ח מיי' פרק כ"ד
מהל' אישות הלכה ד
טושי' שם סימן קטו
שפין ח :

יג ט מיי' פ"ט מהלכות
אסורי ביאה הל' ג
פסג לחון קב טושי' ט
שם י"ד טפין י :

יד י מיי' פ"ד מהל'
אישות הל' ד טושי' ט
שם י"ט קנד טפין כ :

טו ב מיי' פ"ח מהל'
אסורי ביאה הל' ד
י"א פ"ה הלכה ח טושי' ט
שם סימן ז טפין י :

תוספות ישנים

מרגל ולא מוונות ומימי בלאתה
דל"ה פ"ט פ"ט דהא בעמוד והוא קאי מוויי אית לה אלא מימי שהלך בעלה למד' ולותה ואכלה וכו' אפי' מתי אריס משום שהיא פסולה מפניו כשרה נמי אמרינן היתא מותרו על קין הכי אותו האיש שהיה (הא) כדאמרין הלך בעלה לגד"ה ועמד אית אחד ופירש אוחה היתה מעווינו על קין הכי ויל ידך היכא דלא מסר לה כדן הללוה אלא מכר בגלל בעלה ואין לו לאדם להוציא לא בעל ולא אשה שהרי האיש לא שם בעולה לן. והאשה לא שאלה מחו. אלא הכא שאלה ממנו לא הית מעווינו על קין הכי אלא הוללה חובה לא בעל ולא אשה חובה את האשה והאשה בעלת את בעלה וגם אם מתרעה האשה משלמת המזונות לרשע שהיה לו והכא בשניה לא ישלם הבעל מוונות בלאתה ואכלה ולא הכיר דדומיא דאמרין בביה אין לה מוונות קאמר באלמנה לכה"ג יש לה מוונות ובגמרא משמע דאלמנה לכה"ג אין לה מוונות בלאתה ולא הכיר אלא נראה דבשנית לית לה מוונות אף לאחר מיתת הבעל דקאכסין ליה. אלא באלמנה לכה"ג יש לה מוונות בלאחר מיתת דמשמע בגמרא: ואין להקטות ממה דמשמע מההיא דביבא דהכל זרע לא מרגלא ליה והכא פ"ה שהיא פסול הבעל. דל"ה דמוהי רש"י דפסול זרע הוי שפיר פיסול בעל ולא מרגלא ליה:

ב"ד כדתיב ככתובות
אמר שד ידעין גזויות
דף ק"ז ע"ב מי שהלך
בעלה וכו'

[כתובות ג:]

[לעיל נה. כתובות פ:]

[לעיל לג. כתובות פ:]

[לעיל פז. ע"ג]

[כתובות פז. לעיל נט.]

[לעיל פד. כתובות ק:]

[תוספתא פ"ב ע"ג]

קדושין פט.

[לעיל פד. ע"ג]

[כתובות ג:]

[לעיל נה. כתובות פ:]

[לעיל לג. כתובות פ:]

[כתובות פז. לעיל נט.]

הגהות הב"ח
(ב) גב' אוקלפו לשכנאבו
דאמריה דרב אדרי :
(ג) רש"י ד"ה ס"ג וכו' :
הגשש נשים צבטריה פסול
לעבודה עד שידור הגלה
ועל פסולה חללה וכל
מקום שהוא פסול על ידה
או היא פסולה על ידו
קנסו וכו' :

[לעיל פד. כתובות ק:]

[תוספתא פ"ב ע"ג]

